ISSN 0132-4462.
№ 2 1997

перець

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА.

◆ Любовний трикутник: муж та жона, та одна сатана.

Леонід ЗАБАРА.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

◆ Гальмування реформ у нас відбувається паралельно з реформуванням гальм.

Флоріан БОДНАР.

Мал. В. АДАМОВИЧА

— Соціологічне опитування: «Який у вас середній заробіток!»

◆ Цікаво, а під чиїм мудрим керівництвом у нас усе розкрадається?

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

Мал. О. МІХНУШЕВА

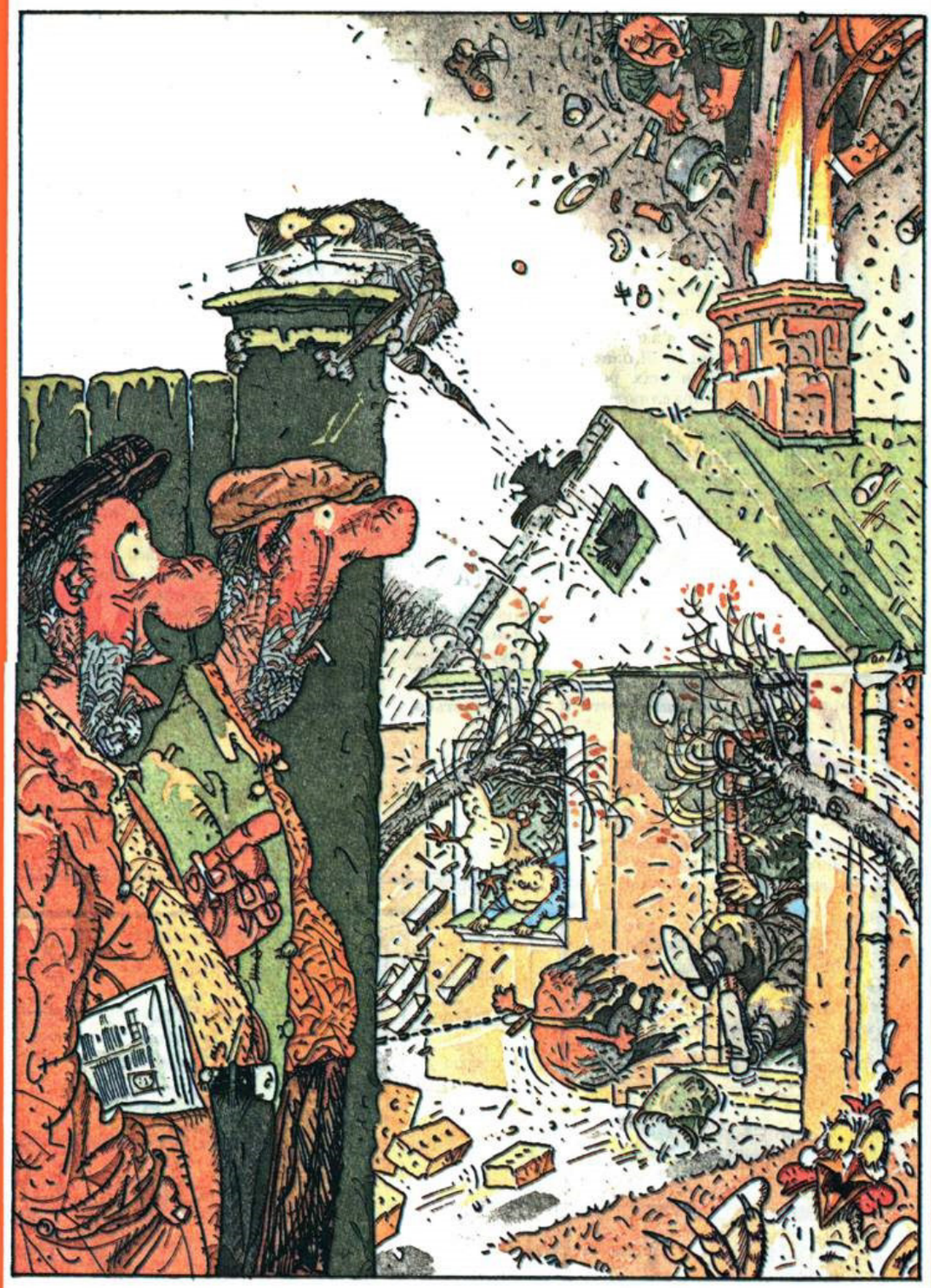

— Бачиш, переклав я Петру грубу — й одразу тяга з'явилася!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Алло! Капуста замерзла! Тепер можна покинути пост?

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

СЛУШНА ПРОПОЗИЦІЯ

У зв'язку з тим, що на переважній більшості наших підприємств усіх робітників регулярно відправляють у неоплачувані відпустки, трудівники промисловості звернулися до уряду з пропозицією, аби надалі в нашій країні випускалися календарі, де червоним кольором виділялися б дні не святкові та не вихідні.

КРИГА РУШИЛА

Уже другий рік лунають заклики, звернені до працівників керівних структур держави — декларувати свої доходи, як це прийнято робити в усьому цивілізованому світі. І ось, здається, крига рушила. Днями один з працівників Верховної Ради нарешті заповнив декларацію про доходи. Сміливця палко привітали. Ним виявився бригадир натирачів підлоги сесійного залу Петро Сидорович Гостроуменко.

СЛЬОЗИ РАДОСТІ

Житель села Санікури на Житомирщині вперше у житті заплакав від радості, отримавши на пошті грошовий переказ.

— Нарешті,— витер він сльози,— я хоч побачу, які вони — гривні! А то вже думав, що пенсії так ніколи й не одержу.

— А це і не пенсія,— пояснила йому поштарка.— Це син вам надіслав переказ. А про виплату пенсій за минулий рік ще нічого не чути.

ДРУГИМ БУДЕШ?

Відомий вислів «Третім будеш?» останнім часом втратив свою актуальність, поступившись місцем іншому — «Другим будеш?» Тільки це запитання стосується вже не пляшки, а споживацького кошика.

Річ у тому, що за минулий рік вартість цього споживацького кошика збільшилась до 285 гривень, а середня зарплата, приміром, у промисловості зменшилась до 143 гривень. От і доводиться нашому середньостатистичному громадянину один такий кошик «метикувати» на двох.

Мал. О. ГУЦОЛА

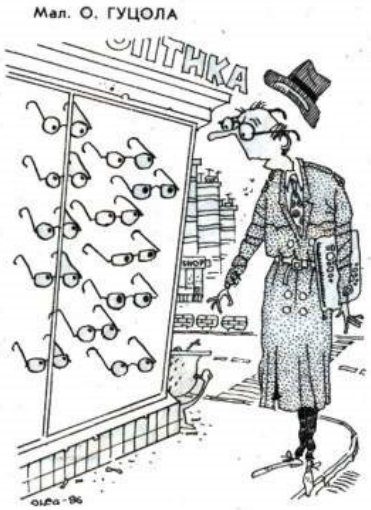

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Нетрадиційно — це, мабуть, не за гривні, а за долари?

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Кому до Туреччини за товаром?

Друже Перче!

Вибач за буденну прозу, але завелися у мене на кухні прусаки. Що я тільки з ними не робила! Труїла усіма доступними засобами. Не допомагає. Тоді моя сусідка порадила: «Ти винеси на кухню свій телевізор і включи програму Українського телебачення». Я так і зробила. І що б ви думали? Через два дні на моїй кухні — жодного прусака не стало. Частина попереверталася догори лапками, а решта — повтікали невідомо куди. Не витримали отих нудних і нецікавих програм. Отакий от дієвий засіб. Так що не треба дуже лаяти наше телебачення. Є від нього користь, є!

О. ЛОЖЕЧКА.

м. Рівне.

Я КОСЬ зранку треба було мені подзвонити до знайомого. Зазирнув до телефонного довідника. Ось номер абонента, адреса... Приятель, виявляється, живе на «вул. М. Вовчка». Хто такий Вовчок? І як його звати — Мирон, Михайло, Маркіян?

Не подумайте, що я такий вже невіглас і не міг здогадатися. Ясно, що йдеться, мабуть, про Марка Вовчка. Але, з іншого боку, це письменницький псевдонім, і його слід писати без будь-яких скорочень.

Що таке велика Б?

Зрештою, я вирахував би, чийого то імені вулиця, навіть якби високоповажні складачі довідника написали «вул. Марка В.». Щоправда, серед моїх знайомих є талановитий аптекар Марко Вурдулачек. Але навіть за нинішнього штормү перейменувань вулицю на його честь не назвали б, бо його знають лише ті, хто купує в аптеці пігулки від головного болю. А серед них — жодного депутата. У депутатів міцні голови. Та й сам Вурдулачек не погодився б, щоб його писали Марко В. Виходить якось так, ніби він на нелегальному становищі або сидить у камері попереднього ув'язнення.

До речі, про перейменування. Дуже радий, що не забули Володимира Святославовича, хрестителя Київської Русі. Але де у Львові вулиця його імені, сказати важко. Може, це вона з'єднує Стрийську і Кульпарківську, а мо', й ні, бо зветься якось дивно: «вул. В. Великого». Якось при мені солдат Національної гвардії, знайомлячись зі Львовом, запитував міліціонера, хто такий Великий? Представник правопорядку спочатку запідозрив неладне і порадив не пхатися з дурними запитаннями. Але з'ясувавши, що йдеться про назву вулиці, подобрішав: «Так це ж Володимир Великий, князь Красне сонечко. Знати, салаго, треба!»

Не можна не погодитись. Справді, слід знати, що уславлений князь називався Володимиром, а великим його стали називати

Мал. О. МІХНУШЕВА

— Боровся з бідністю і програв.

русичі пізніше, по достоїнству оцінивши княжі діяння. Це, так би мовити, комплімент нащадків, а не прізвище вседержителя київського. Але що до того львівським рагулям, яку б посаду вони не займали? Це їхній стиль. Хіба не стверджують і вуличні таблиці з іменем сина Володимира Великого: «вул. Я. Мудрого» і «вул. Яр. Мудрого». Це — на будинках з непарними номерами. Парним пощастило: невідомий Ярик Мудрий тут розшифрований: «вул. Ярослава Мудрого».

Взагалі нашим князям як почало нещастити за перших совєтів, так смуга їхніх неудач триває і досі. Не пригадаю написання площі Данила Галицького на будинках, а в телефонних довідниках: «пл. Д. Галицького». Ніби мова йде і не про Данила, князя галицько-волинської землі, по татові Романовича, а про якогось... Та що там говорити. У стародавні часи засновника Львова навіть Папа Римський називав по імені, а нашим сучасникам — шкода.

Цікаво, чи є в Парижі рюе Піпіна Короткого або Карла Великого? Мабуть, є. І швидше за все тамтешні муніципальні діячі не скоротили їх до «П. Короткого» чи «К. Великого». Бо все-таки Піпін є Піпін, а Карло і в домовині цього б не стерпів. Інша доля О. Невського, Д. Галицького, Л. Українки, М. Вовчка у Львові...

І, зауважу, щось я не чув про сувору розмову з приводу образи пам'яті видатних земляків. Або — хоча б нашого правопису.

До речі, що означає «Велика Б.»? Непристойно звучить? Погоджуюсь. Велика Британія значно краще.

Володимир ПАЛЬЦУН.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● **Після першої ми, звичайно, не закушуємо — нема чим.**

● **Жінка поки не влаштує скандал — не заспокоїться.**

● **Зараз всі економлять: народ — на продуктах, керівництво — на народові.**

Олександр ЛЮК.

Друже Перче!

Коли я слухаю наших депутатів, то все це нагадує мені історію, коли загорілася хата. А всі позбігалися, гріють руки і тільки кричать: «Ну й горить, ну й горить!» Пожежна машина приїхала, коли від хати залишився лише фундамент. Одне слово, гасити вже не було чого.

Отак і наші депутати. Галасують і про нестерпну податкову систему, і про зарплату, і пенсії, і про економіку. Усі кричать: «Горить!»

Не горить, шановні, а вже догорає! То чи не пора вже не просто гріти руки, а гасити?

С. КАТЕРИНЕНКО.

м. Маріуполь.

ГУМОРЕСКА

— А як тобі чотирикімнатні!— гукнув Ігор Євгенович дружині, що вийшла в коридор. — Чуєш, Орисю!

Не почути було неможливо. І те, що Ореста Федорівна відповіла не відразу, говорило про те, що вона просто обмірковує відповідь. Дружина пана Ігоря ніколи не втрачала розсудливості, розважливості, не кидала, як інші, слів на вітер. Чудова риса, яка не раз виявлялася вирішальною обставиною при роботі над проектами.

— Ну, то що скажеш!

— Щиро кажучи, мене ніколи не захоплювали величезні площі. На вулиці Рилєєва, наприклад, пропонують сто двадцять вісім квадратів тільки житлової площі. Уявляєш! Лежиш на канапі, як на плацу, а щоб побачити одне одного, треба подати голос. Ні-ні, це не те.

— Але зауваж, що кухня — чотирнадцять метрів. Канапу можна поставити і там,— не здається пан Ігор. — Випив собі чаю, і тут же приліг відпочити. Вікна там великі — можна легко почитати газету.

— Ясно, що можна,— погоджується в коридорі Орися. — Але навіщо тоді решта сто двадцять вісім метрів! Здавати студентам! Так вони паркет попалять для шашликів.

— До речі,— невдоволено озивається чоловік,— не сто двадцять вісім, а сто двадцять шість метрів.

Цього Орися не стерпіла. Її завжди обурювала звичка чоловіка в суперечках вдаватися до брудних прийомів. Вона увійшла до кімнати, взяла з рук Ігоря Євгеновича газету і тицьнула пальцем в графу, де йшлося про вулицю Рилєєва:

— Тут надруковано сто двадцять вісім, чи ти, може, ходив перемірювати!

Спійманий, як мовиться, на гарячому, Ігор Євгенович невдоволено сопе, забирає з рук дружини газету і нервово водить по ній пальцем.

— Ну, що! Переконався!

— Справді, ти права. То я заїхав на вулицю Валову.

— А на Валовій, між іншим, теж не сто двадцять вісім, а сто п'ятдесят шість. І не житлової площі, а загальної.

Пам'ять Орести Федорівни могла б потрясти будь-кого, тільки не чоловіка. Більше того, вона йому шкодила, коли треба було робити фінансові звіти. Після одержання, наприклад, свого інженерського авансу. І він анітрохи не здивувався, що Орися пам'ятає навіть розмір кухні на Валовій.

— Цікаво, що б ти робив з тими двадцятьма п'ятьма метрами!

Ідей не було. І чоловік ковзнув очима на інший рядок у газеті.

— А на вулиці Стефаника всього житлової площі сімдесят два метри, кухня — десять. Цегляний будинок, всі кімнати ізольовані.

— Задарма не хочу: там немає телефону.

Не зацікавилась Орися і помешканням на вулиці Степана Бандери. Розмір кухні ще так-сяк її задовольняв, є, крім того, телефон. Але дратувало те, що в квартирі два туалети.

У Ігоря Євгеновича два туалети заперечень не викликали. Він, приміром, в одному міг би курити, і ніхто його не виганяв би. Його не задовольняла ціна — шістдесят вісім тисяч доларів. Не сприймав він і пропозиції переселитися у чотирикімнатну квартиру на вулиці Роксоляни. Хоч і ціна була лише сімнадцять тисяч, і житловий метраж цілком прийнятний, і поверх задовольняв... Лякали броньовані двері. Тричі на два роки він регулярно губив ключі. Уявіть самі, яких клопотів зазнав би щоразу, якби двері були сталеві! Подумати страшно. Слюсарі обібрали б! А мо', дійшло б і до піротехніків.

Ігор Євгенович зачитав вголос ще кілька пропозицій, але пані Орися відкинула всі: одну через «бандитський район», інша не підходила, бо вода «за графіком», ще кілька було відкинуто через непомірні ціни, надзвичайно високі стелі і великі площі, які «взимку неможливо нагріти».

— Ти така капризна, тобі нічим не догодиш,— сказав, нарешті, втомлено чоловік і відклав газету «Маєток», де друкується бюлетень ринку нерухомості.

По правді сказати, одна квартира сподобалась їм обом — у центрі, на Дорошенка, третій поверх з чотирьох, житлова — шістдесят вісім, кухня — дванадцять. Але якась свиня її, мабуть, уже купила, бо в останньому числі видання її не було. «Жаль, але що поробиш,— думала Орися Федорівна. — Мабуть, претенденти крутилися десь поруч». — «Непогана хижка була. Правда, треба гроші збирати довго,— міркував Ігор Євгенович. — Якщо складати зарплати, то...»

Далі пішли складні розрахунки. Уже засинаючи на канапі, він, подумки ділячи і множачи цифри, знайшов відповідь: двадцять чотири роки і два місяці. «Але хто стільки чекатиме на покупця!»

З цією думкою Ігор Євгенович заснув. А Ореста Федорівна поглянула на годинника і почала й собі готуватися до сну.

Вони жили в гуртожитку, і світло гасити слід було не пізніше двадцять третьої години.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Украли пса, якого я купив для охорони кімнати!

Мал. О. КОХАНА

— Тут записано історію мого родоводу...

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Якийсь негідник наше місце зайняв!

ФРАЗИ

◆ Кожна реформа подібна цеглині, що знена-цька впала на голову.

◆ Спасибі вам хоч за те, що багато обіцяєте.

Анатолій ШЕЛУДЯК.

м. Середина-Буда.

ЛЮДСЬКА ГІДНІСТЬ

Усмішка

Два сусіди Іван та Петро добряче випили, йдуть, обнявшись, вулицею і намугикують якусь пісню. Їх зупиняє міліціонер і суворо запитує:

— Чого це ви, п'яні, вештаєтесь на людях? Адже це ображає їхню гідність!

Іван оглянувся навколо і смиренно мовив:

— Прошу пана, але ж тут нікого немає... А я на кума Петра за те, що він хильнув — не в обиді... І він, гадаю, на мене — теж... Чи не так, Петре?

— Кумом Іваном я навіки задоволений,— підтвердив той, намагаючись триматись стрункo. — Так що нашу людську гідність ми не ображаємо.

Іван і Петро потихеньку рушили далі.

Міліціонер довго чухав потилицю і раптом вигукнув:

— А я хіба не людина?! Мою гідність ви ображаєте! Чуєте?! Мою!

Але було пізно. Іван і Петро вже дружно підсаджували один одного у маршрутний автобус.

Олександр ГАМАНІН.

м. Київ.

КОЛИ Ж?..

Гриць статейки інтересні
Читав у газетах:
Пишуть, що є таки життя
На інших планетах.
Поділився новиною
Із сусідом Гнатом.
А той каже: — Та я про це
Й сам читав багато.
Про чужі планети часто
У газетах йдеться,
А коли ж у нас нарешті
Вже життя почнеться?
Я з дитинства як запрігся,
То весь вік горбачив;
Бачив працю, злидні, голод,
А життя не бачив.

Леонід ГАЖАЛА.

м. Біла Церква.

ЗДИВОВАНИЙ ДІД

Перед дзеркалом стирчить
Зося вже з годину —
Розмальовує себе
Мовби ту картину:

Головою сяк і так
Вертить на всі боки;
Підфарбовує вуста,
Брови, вії, щоки.

А такеньку одягла
Мі-і-ні-ні спідничку,
Що заледве прикрива,
Вибачте, сідничку...

Дивиться на внучку дід
З другої кімнати:
«Ну й чого б я на лице
Стільки фарби тратив?!

От, їй-богу, не збагну,
Нащо так маститись,
Якщо будуть парубки
Не туди дивитись?!.»

Іван ПАВЛІХА.

м. Калуш.

Мал. О. МІХНУШЕВА

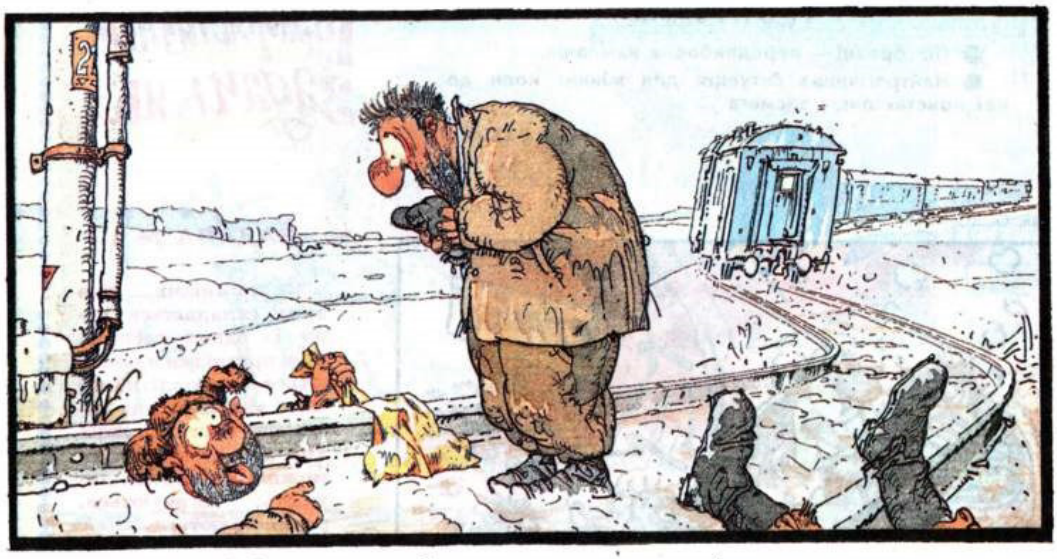

— Петре! Заглянь у торбу, може, хоч пляшка цілою залишилася...

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Стій! Я гривню загубив!

Мініатюри з натури

ЯКІ ГРОШІ?

— Є племена, в журналі прочитала,
Де продають чоловіки жінок,—
Максимові дружина проказала,—
А ти б відважився на подібний крок?
Максим промимрив: — Це якась дурниця!
За жінку — гроші? Глузду в них нема!
Таке робить мужчинам не годиться.
Та я тебе... віддав би й задарма!

ПЕРШИЙ ГРІМ

Миколу запитав Охрім:
— Ти чув учора перший грім?
— Не чув. Ми з жінкою в той час
Вели балачку... про аванс.

Степан ГРИЦЕНКО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

ІРОНІЗМИ

● Пік брехні — передвиборна кампанія.

● Найтрагічніша ситуація для жінки: коли до неї пристає лише засмага.

Юрій САВЧУК.

Мал. О. КОХАНА

— Ганьба! Третій день під казанами нема вогню! Чорти страйкують!

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Я одружився через посередника...

Гумористичний задачник

ЗАДАЧА № 1

Є організми, тіло яких складається лише із однієї клітини. Такі організми називаються одноклітинними. І хай це вас не дивує, одноклітинні, яких хіба-що у мікроскоп можна розгледіти, дихають, харчуються, розмножуються... А деякі із них навіть умудряються вести паразитичний спосіб життя, тобто, як ми говоримо, живуть чужим коштом.

Скажіть, будь-ласка: чого ж тоді можна чекати від деяких багатоклітинних?..

ЗАДАЧА № 2

«Уміння пити вино — це мистецтво. Наповнивши бокал, підносьте його до очей, отримуйте насолоду від самого процесу життя. Вино вживайте в правильному поєднанні з їжею. До темного м'яса і м'яса диких тварин пасує червоне вино, до білого м'яса, риби і птиці — виключно білі вина...»

Коли я про це говорив у черзі за пивом, дядько, який стояв попереду мене, обернувся й буркнув:

— Замовкни! Садист!

Скажіть, будь ласка: а що я таке сказав?..

Микола ВОЗІЯНОВ.
м. Харків.

Друже Перче!

Мені дев'яносто два роки. Ще добре чую і бачу. Сам себе обслуговую. Інколи цигарку можу запалити і чарку випити. Всі випитують у мене секрет довголіття. А я їм кажу: так довго живу, бо з 1946 року регулярно передплачую журнал «Перець». Недаремно кажуть — одна посмішка продовжує життя, як мінімум, на годину. От і уявіть, скільки разів я посміхнувся, читаючи Ваш журнал.

В. М. НЕГОДА.

Полтавська область.

БАТЬКОВА НАУКА...

— Давно те було,— так починає (вкотре вже!) дід Лаврін свою оповідку. — А воно хоче-хоч і промайне перед очима...

Шелестить в полі достигле жито, а багатоголосе птаство хвалу життю воздає. Батько, знаючи, що я починаю парубочитись, повчає мене:

— Ти придивляйся до тої, котра проворна та роботяща. Яка рівненько серпом жито жне, тугенькі снопи в'яже.

Я вперто мовчу, наче очікую чогось. Робота на золотистих нивах аж кипить. Полотняні сорочки, вибілені щедрим сонцем, вишиті червоною та чорною заполоччю, надають роботі святковості. Ондечки і Наталочка моя. Аж два снопики зв'язала. Один під головою в неї, а на другий ноги поскладала. Повні груди на сонці вигріває. Я аж піднявся, щоб лучче бачити.

— Тьху! — спльовує батько. — І який ти тільки дурний в мене! Ну, точнісінько, як я в молодості.

Володимир ЯКУБОВСЬКИЙ.

с. Красилівка
Броварського району
Київської області.

Веселі діалоги

● — Ти любиш розгадувати кросворди?

— А для чого? Адже в наступному номері газети будуть опубліковані відповіді.

Анатолій ЗБОРОВСЬКИЙ.
м. Ірпінь.

● Перед брамою в рай довжелезна черга. Святий Петро запитує у кожного прізвище, гортає книгу «Гріхи та добрі вчинки» й відправляє, залежно від «заслуг», у рай, або в пекло.

— Прізвище? — питає наступного. Той мовчить. Боїться, бо багато нагрішив.

— Може, відправить у рай як невідомого? — міркує вголос Петро. — Але глухих ми відправляємо до пекла...

— Я не глухий, не глухий!..

— І обманщиків теж!

* * *

— Куме, ти чув? Зять Поліщука став президентом...

— Не бреши... Виборів ще не було.

— Не даєш договорити. Президентом фірми «Едельвейс».

— Що ж та фірма випускає?

— Здається, нічого. Але добре на тім заробляють.

* * *

— А за кого ти будеш голосувати? Всі так багато обіцяють...

— За того, хто пообіцяє винищити в Україні колорадських жуків.

* * *

— Доню, чому ти заміж не виходиш? — турбується мати.

— Зістарішся, ніхто не візьме. А тепер стільки в тебе залицяльників: Іван, Петро, Микола...

— Вони мені не сподобалися... Іван хропе, Петро звик спати у кальсонах, а Микола у сні скрегоче зубами...

Євген ПУЗДРОВСЬКИЙ.
м. Полтава.

● Зустрічаються подруги.

— Мій чоловік,— говорить одна,— постійно ловить рибу у ванні.

— А що каже лікар?— запитує подруга.

— Лікар сам дивується: чому не клює?

Іван ІВЛЄВ.
м. Запоріжжя.

Малюнки Ернста ЛІЩЕНКА

Мал. О. МІХНУШЕВА

— Не можуть вирішити, кому сидіти на цьому місці!

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Мій сусід Микола тричі брав у мене в борг, але жодного разу грошей не повертав. Приходить оце він днями і просить:

— Позич десятку.

— От коли ти мені попередні борги повернеш, тоді й позичу, — кажу йому.

І уявіть, він дуже образився.

От і наші урядовці ображаються, що в панчохах у народу лежить нерухомо вісім мільярдів доларів. От, мовляв, якби їх задіяти! Якби ті гроші поклали в банк, щоб вони запрацювали!

Так от, я б перший поклав, якби мені уряд повернув ті гроші, що були на моїй ощадкнижці. Були та загули.

І. КОВАЛЕНКО.

Володимир ДУГАР

НАТЕЛЕВІЗОРИВСЯ

Байка

Вовк телевізора уперто уника.
Уже ніякі не вмика канали.
— Що сталося? — запитують Вовка.
— Та передачі, — каже, — доконали.
Такі убивства крутять без кінця,
Кошмари переслідують до ранку.
Вже сниться навіть, нібито Вівця
Мене хапа щоночі за горлянку.

ПАМ'ЯТЬ ПІДВЕЛА

Хоч в сімействі у Данила
Діток четверо, проте
Жінка п'ятого родила.
Батько радий: — Хай росте!
Тільки ж, звісно, треба дати, —
Каже, — хлопчику ім'я. —
Та й побіг реєструвати.

Наче сонечко, сія.
А коли вернувсь до хати,
На порозі гордо став.
— Ну яке ж, — питає мати, —
Ти ім'я синочку дав? —
Тут Данило випнув груди,
Годен на телеекран!
Підморгнув дружині: — Буде
В нас тепер ще й син Іван.
— Що? Іван? О, Боже милий, —
Жінка голос подає. —
Ти що, з неба впав, Данило?
В нас Іван один вже є!

ЯКБИ

Якби шапки на злодіях горіли,
Як давня приказка гласить,
Пожежі в нас такі б палахкотіли,
Що й миром би не погасить.

ВСЕ ТОЙ ЖЕ

Хоч зміни в житті у нас в кожного стались,
У нього ж, неначе хронічна хвороба,
Лукавство і зверхність, і чванство зостались,
І дурість ота, що й була, твердолоба.

Малюнки С. ФЕДЬКА

По банку

Кажуть, що житомирянин Євген Смирнов, коли до Євгена Анатолійовича ще не доріс, а був лиш тільки Женею, то вже й тоді мріяв про великі гроші. Побачить, було, картярів, що ріжуться в «очко» — очей з них не зводить, а почує вигук «б'ю по банку!», то аж затруситься.

Потім, коли хитра й лукава, така ж як і він сам, доля вкинула у м'яко вимощене крісло генерального директора товариства з обмеженою відповідальністю «Такт», що в місті Житомирі, і одночасно в президентські трони двох американських корпорацій, що аж в Нью-Йорку, Євген Анатолійович вирішив виробленою ним самим тактикою теж вдарити по банку. Тільки не по картярському, а справжньому та ще й такому, в якому, крім наших дерев'яних карбованців, водилися й зелененькі бакси. Для цього облюбував Житомирське регіональне управління «Промінвестбанку України». І вдарив по ньому з таким розмахом, що з того банку вилетіло аж 300 тисяч доларів США! І полинули ті долари за моря-океани.

Йому це вдалося так просто, ніби зайти до кума і попросити цигарку. Різниця лише в тому, що пан Смирнов потрудився ще написати заяву, у якій просив перекинути йому ті долари у короткостроковий кредит на закупку в Сполучених Штатах Америки так потрібних бідній Україні медикаментів.

Розчулені такими благородними поривами свого акціонера, банкіри мало не задушили його в обіймах, прийняли за Месію, покликаного рятувати людство од хвороб та хронічної нестачі ліків. Керівництво банку миттю уклало з паном Смирновим угоду, згідно із якою управління «Промінвестбанку» надало ТОВ «Такт» короткотерміновий кредит із процентною ставкою 6,5 відсотка місячних.

Ходять густо розповсюджені чутки, що одержання кредитів забирає багато часу і здоров'я.

Пан Смирнов геніально спростував ці плітки. Він тільки-но зварганив клопотання про надання йому кредиту, як зразу ж того дня було винесено протокольне рішення ради житомирського «Промінвестбанку» і укладено кредитний договір.

Керуючий банком пан Намісник, мабуть, рідному батькові не йняв би такої глибокої віри, як пану Смирнову. Важко повірити, щоб так собі, без ніякісінької застави чи хоча б запоруки, висолупити три сотні тисяч доларів! А тим більше в той час, як той «Такт» нетактовно котився до банкрутства.

Чим «гарантував» Смирнов віддачу позики, так це лише контрактом, укладеним між одною з керованих ним американською корпорацією і керованим ним ТОВ «Такт» про поставку із США медикаментів на 400000 доларів.

Через кілька днів з «Промінвестбанку» на рахунок «Такту» почали надходити долари. Раз за разом по сто тисяч. Після кожного надходження Смирнов, не гаючись, знімав ті долари з рахунку свого «Такту» і нетактовно по відношенню до своєї країни «перетактовував» їх на рахунок своєї американської фірми. Затим він — громадянин України — без дозволу Національного банку України відкрив у банках США валютні рахунки і розпоряджався ними, нібито приданим од тещі. Сто тисяч доларів зняв з рахунку тамтешньої корпорації і переказав до «Промінвестбанку» міста Києва на рахунок страхової компанії «Згода-XXI», яка знаходиться в рідному Житомирі, вважаючи це особистим внеском до статусного фонду тієї «Згоди-XXI».

Правда, щоб пустити довірливому банківському керівництву пилюку в очі, Євген Смирнов привіз з Америки торбину сяких-таких пилюль на 821 долар і пропонував їх аптекам, однак через занадто високу ціну збути їх не зміг.

Одначе, як там не було, а вертихвіст Смирнов цю досить кругленьку суму, видурену у довірливих банкірів, приголубив і витратив, як йому забаглося, не повернувши банку жодного цента. Лише маленьку часточку кредиту вдалося взяти силоміць — шляхом конвертації в долари карбованців, які тоненькою цівочкою циркали на рахунок ТОВ «Такт»...

Коли приперли Смирнова до стінки, він виправдовувався як той анекдотичний п'яничка перед жінкою, котрий гроші, видані нею на домашні потреби, пропив, а прийшовши додому, почав звітувати: «Хотів тобі, дорогенька, хустку купити, хотів трохи на церкву офірувати, але не вийшло, бо туди гривню, туди — дві та й по грошах...»

От і керівництво житомирського «Промінвестбанку», видно, уподобилось тій довірливій жінці... Не гадало, що їх акціонер так розмашисто вдарить по банку...

А ми дивуємось, яким це робом мільярди доларів повивозили з нашої держави і порозміщували їх на закордонних рахунках? Бо ж таких спритників, як Смирнов, у нас хоч греблю гати. А от механізму, котрий надійно перешкоджав би грабувати державу, ми все ніяк не створимо.

І. ІЛЬЧЕНКО.

Мал. О. МІХНУШЕВА.

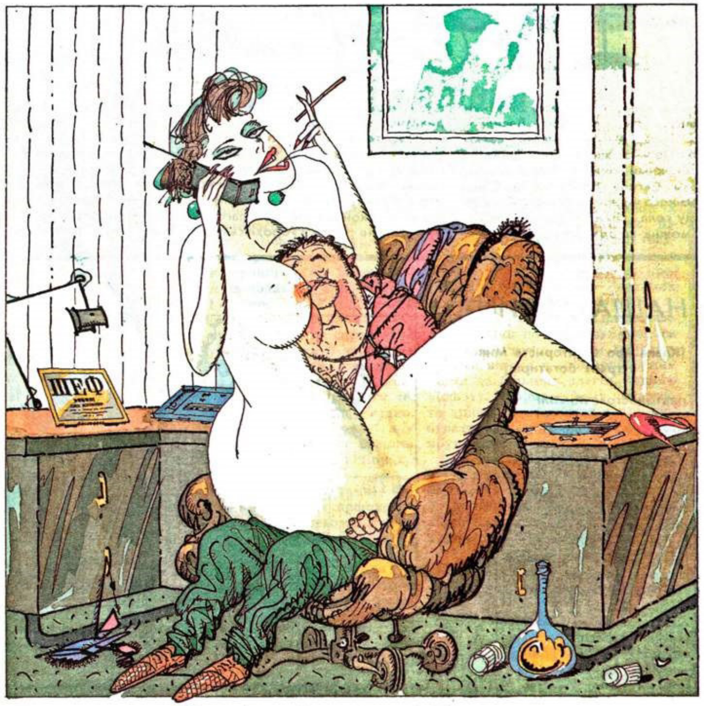

— Нарешті я знайшла чудове місце!

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Якісь дивні ми люди. Ось завели: «Давайте продавати землю! Як у Америці». А чому ніхто не каже: «У Люксембурзі землю не продають, а рівень життя там один з найвищих у світі». Або: «Давайте за освіту, за медобслуговування брати гроші! Як у Америці!..» А чому ніхто не скаже: «У країнах Скандинавії освіта безкоштовна». Чому у нас погляди спрямовано в одну точку. За океан. Хіба забулося мудре Шевченкове: «І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь!»

А у нас же не все було таким ніким. З цим погоджуються... навіть за тим же океаном.

А. ХАРЧЕНКО.

с. Нижня Сироватка на Сумщині.

Іван ТАРАНЕНКО

ПОТАЛАНИЛО, або КОЛИСЬ І ТЕПЕР

Колись, було, як женили
Батьки свого сина,
То дивились, чи дівчина
Хазяйська дитина,
Чи натуру добру має,
Вдачу господині...
Все це важило багато...
А як же то нині?
... Запрошує кумá кýма:
«Прийдіть на весілля —
Син бере собі дружину
Аж із Добропілля». —
«Ну як вона? — кум питає. —
Що воно за птиця?
Чи вам, кумо, удалося
Її роздивиться?» —
«Все нормально, слава Богу,—
Та невістку хвалить. —
Ніби ж не п'є, не колеться,
Й цигарок не смалить».

с. Миколаївка на Дніпропетровщині.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ніякої тобі підтримки вітчизняного виробника!

Міні-діалоги

ХАЗЯЙНОВИТИЙ СУСІД

...через тин:
— ...не пропала в тебе, ...моя курочка?
...у відповідь:
— ...мене, Докіє, нічого ...радає, все йде в діло.

ТЕПЕР ...КІЙНІШЕ СТАЛО

... Степанівна в черзі ...м:
— ...бре, жіночки, що ми ...нову не мільйонерки! ...аксимом змолоду не... тих мільйонерів!

...е, правду кажеш, ...но. Та й страшно бу... з трьохмільйонною ...особливо вночі. ...ось зашерхає, вже ... що злодій лізе. ...можна спати спокій-

Петро ЛЯШЕНКО.

СУЦІЛЬНА РАДІСТЬ

— Як поживаєш, друже?
— З самої радості зіткане життя. Знайшов порожню пляшку — мала радість. Вдалося її здати — велика радість.

НЕ В ДИВИНУ

— Чув я, буцімто в декотрих інопланетян квадратні очі.
— Та невже? А втім — нічого дивного. То напевне від споглядання нашого земного життя-буття...

РОЗМОВА ПРО МЕДИЦИНУ

— Чому лікарі так часто пропонують як лікувальний засіб — голодування? Невже він найефективніший?
— Не в тім справа. Він найдоступніший.

Сергій ЮХИМЕНКО.

м. Луцьк.

Мал. І. МАРИНИЧЕВОЇ

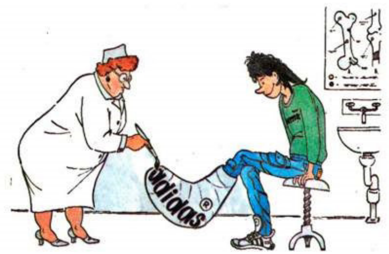

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Спагетті замовляли?

ДО СТОЛУ!

ГУМОРЕСКА

— Кефір купив?
— Ой, Петровичу, забув! І як я міг забути купити кефір?! Адже він такий смачний, такий корисний, я просто обожнюю кефір!
— А цитрусове печиво?
— А хіба ти казав?
— А ти не здогадався...
— Не здогадався...
— А кільку?
— Яку кільку?
— В банці!
— Не бачив на прилавку...
— Чорт тебе забирай! Дірява твоя голова! Напевне й горілку забувся купити?
— Ображаєш, Петровичу, ти за кого мене маєш?! Купив... Аж дві пляшечки!
— Тоді, чого ми тут з тобою язики чешемо, до столу!

Олександр ПЕРЛЮК.

Без совісті легше...

Як на мене, то даремно злі язики плещуть, буцімто Василь Васильович Тарарай — осатанілий самодур. Це — з якого боку дивитися і якими очима. Якщо очима вдови Євгена Васильовича Сіньковського чи простого колгоспного люду села Губин, то характеристику можна сформулювати й крутіше. А якщо мислити ширше, тобто дивитися очима районного керівництва, то Василь Васильович — бережливий господар, який жодній громадській копійці не дасть пропасти. Тому й селянська спілка імені Франка (читай — колгосп) — одна з економічно найблагополучніших не тільки у Горохівському районі, а й на всій Волині.

Ніхто не заперечує, що було таке: коли пішов з життя ще не старий механізатор Євген Васильович Сіньковський і колгоспний тесля зробив труну без дозволу голови, Василь Васильович заборонив віддати домовину рідним покійного, і ті змушені були їхати в сусіднє село до тамтешнього голови, який розпорядився і труну виготовити, і грошей за неї не брати; не дав він ані копійки і на похорони — ні колгоспних, ні тих, які заробила дружина покійного Галина Анатоліївна і яких не виплачували їй до цього кілька місяців. Послав до дідька В. В. Тарарай і тих добрячків, котрі прийшли просити бортову машину, щоб відвезти домовину на кладовище.

Так от, з точки зору людяності такого, як Василь Васильович, може, на гарматний постріл не можна підпускати до керівного крісла. А з економічного? Село Губин — немаленьке, сьогодні один помре, завтра — інший, і що — кожному безоплатно півкуба дощок на домовину виділяти, машину на кладовище задурняк гнати? Так і Волинь без лісів залишитися може, а самому господарству не буде на чому урожай возити. Що ж до грошей, то чим дружина Сіньковського краща за інших жінок, яким теж платню затримали? Тільки тим, що в неї чоловік помер? Так видай їй гроші сьогодні, а завтра хтось інший руки на себе накладе, щоб родичі до колгоспної каси пропхалися.

Треба також врахувати, що й у Василя Васильовича нерви є. На біса, скажіть мені, потрібно було тому ж Євгенові Васильовичу Сіньковському, коли він іще при здоров'ї був, по судах ходити, з Василем Васильовичем позиватися.

Хай би іще за свої кревні одинадцять центнерів зароблено зерна судився, за які гроші заплатив і які Василь Васильович відмовився йому видати. Так ні, поперся свідчити на користь тих, кого він, Тарарай, з колгоспу втришия вигнав. Якби не він, хіба поновили б на роботі шофера М. Юськова, хіба присудили б виплатити тому за три роки вимушеного прогулу?

І на новеньку, триповерхову з великими прибудовами халупу Василя Васильовича теж можна порізному дивитися. Можна безсовісним його обізвати, мовляв, лише ж позаторік, так би мовити, купив у колгоспу — за двадцять два мільйони з хвостиком старих грошей — не набагато гіршу, а вже на нову розмахнувся. А з іншого боку, як я вже казав, Василь Васильович Тарарай — людина в районі і області знана, до нього частенько гості навідуються, то не в конторі ж їх приймати.

А совість, людяність і тому подібне — це категорії не матеріальні. Без них жити можна.

В. БОНДАРЕНКО.

НАША ДИТИНА

(Казка про тракториста Миколу і трьох богатирів)

Трактористові Миколі
вранці на зорі
пострічались в чистім полі
три богатирі.
У Миколи за плечими
торба чимала.
Кліпа круглими очима:
— Що це за мана?!
Чи такий у баби Мані
клятий самогон?
Чи не зчувсь, як у тумані
перетнув кордон?
Чує: — Що там у торбині,
ей ти, гой єси?
Мабуть, штук зо три хлібини,
сажень ковбаси?
Що прохаєш ти у долі,
ранній мандрівник? —
І смикнув тоді Миколу
дідько за язик:
— Я, товариші, не проти
освітить вопрос;
прихопив, йдучи з роботи,
паливний насос.
А від долі жду я волі
на усі часи;
пий, гуляй, як вітер в полі;
крадь, дури, неси... —
Хором вигукнули друзі:
— Що за дивина?! —
І озвалось в лісосмузі:
— ...ди... ви-на... ви-на-а...
...І розвіяв їх поволі
подих вітерця.
Залишилась в чистім полі
казка без кінця.

Борис ЛЕВИЦЬКИЙ.

с. Михайлівка
Машівського району
Полтавської області.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Не дожив Іван Іванович до наших часів.
— Так! Пощастило йому...

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Добре, що ви мене, Ганно Павлівно, витурили зі школи. Бо ким би я тоді став...

ЕКОНОМІЗМИ

** Жив у країні рівних неможливостей.*

** На ниві безгосподарності — свої орендарі.*

** Еволюція соціального стриптизу: від голих королів до голого народу.*

Леонід ЗАБАРА.

ІРОНІЗМИ

● *Із усіх мистецтв для нас нині найважливішим є мистецтво... виживання...*

● *За здібності платять... За можливості — переплачують...*

● *Дурний не той, хто дурень... Дурний той, хто не слухає розумного!*

● *Один має голову... А дехто... тільки шапку!*

● *Істина — у вині! А дехто вважає, що у... горілці.*

Олександр СУХОМЛИН.

Мал. Ю. МІХНУШЕВА

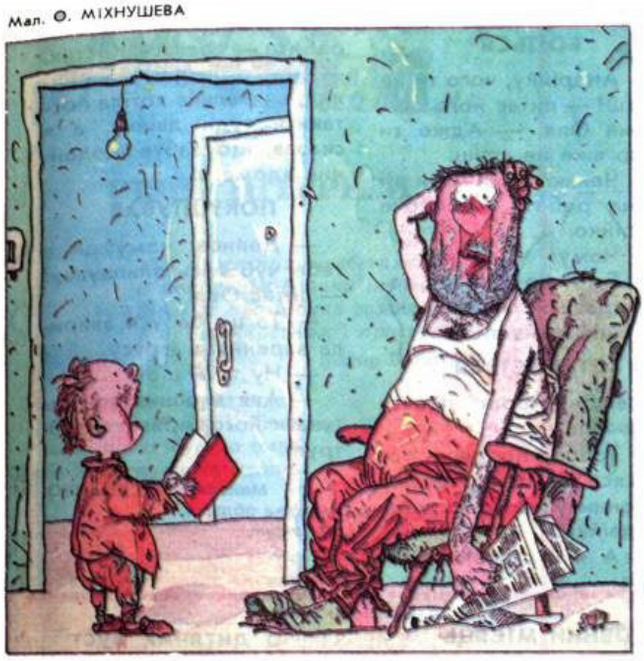

— Тату! А що таке зарплата?
— Не пам'ятаю, синку...

ОГО-ГО-ГО-ЛОШЕННЯ

Послуги висококваліфікованих перекладачів: перекладаємо з будь-якого на будь-яке місце цеглу, дошки та інші будматеріали.

Фірма «Лінгва».

* * *

Приймальна комісія попереджає: приймаються лише пляшки вітчизняного виробництва.

* * *

Беру на лампу.

Електрик Вася.

Флоріан БОДНАР.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Завтра обіцяють дощ із снігом.
— А по якій програмі?

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ви помилилися — банк за рогом.

Кримінальні сюжети

Злети і падіння пана Боклі

Скромний трудівник приватного видавничого комплексу Вадим Ігорович Бокля одержував скромну зарплату. Звичайно ж, грошей хронічно не вистачало, а надій на додаткові заробітки не було. І от якось, коли він сидів за комп'ютером, його осяйнуло. Чому б, подумав він, не спробувати самому собі підвищити зарплату?

Маючи під рукою високоякісну техніку, відповідний папір і належну кваліфікацію, зробити те, що він задумав, було нескладно. Грошова купюра в дві гривні, яку він сам надрукував, на перший погляд не відрізнялась від оригіналу.

Виготовивши п'ять таких купюр, Вадим Ігорович пройшовся вечірнім містом. Трьома з них розплатився на базарі, дві віддав кіоскерові за пляшку.

Натхненний успіхом, Бокля тут же підвищив продуктивність праці. Спершу він у такий спосіб подвоїв свій матеріальний рівень, потім потроїв. Купюри, що він їх продукував, не викликали підозри у тих, з ким він розраховувався. А розраховувався він в основному з приватними продавцями, уникаючи великих закладів торгівлі й побуту.

Але так уже людина влаштована, що ніяк не може зупинитися на досягнутому. Вадим Ігорович раптом відчув у собі непоборний потяг до більших злетів, вищого польоту. Набридло йому друкувати дрібноту, і вирішив він випробувати свої сили у виготовленні крупніших грошових папірців.

Три двадцятигривневі купюри, які він виконав з великою любов'ю, були першими в його житті й останніми. Його затримали в магазині, як було зазначено в протоколі, при спробі розрахуватися за покупку фальшивими грішми.

С. ПРОЦЕНКО.

★★★

Страшна помста

Так уже трапилось, що Галина Остапенко стала жертвою дорожньо-транспортної пригоди. Вона з власної необережності потрапила під «Москвич», відбувшись легким переляком і тижнем лікування в лікарні. Зате власнику машини ця пригода обійшлася значно дорожче. Його жорстоко побив Галчин приятель Віктор Сосницький, а ще зажадав від нього двох тисяч доларів на компенсацію матеріальних і моральних збитків. Зрештою, зійшлися на тисячі.

Проте швидко закінчилися гроші, й Галина з Віктором засумували.

— А чому б,— замріяно сказав Віктор,— тобі ще раз не потрапити під автомобіль?

Склавши план дій, Віктор почав шукати «клієнта». Ним мусив бути не дуже крутий власник не дуже шикарної машини. «Середнячки», за переконанням Віктора, саме ті люди, котрі найбільше лякаються шантажу, з яких можна «скачувати», не боячись наслідків.

Власник «Жигуля», що їхав на невеликій швидкості й ледь-ледь торкнувся машиною перехожої, ніяк не міг зрозуміти, чому та лежить, втративши свідомість. Він в розпачі схилився над молодою жінкою, коли на нього налетів Віктор:

— Ти вбив мою дружину!

— Та не міг я,— виправдовувався водій.

Зрештою, жінка розплющила очі й почала стогнати. Водій допоміг Віктору довести «дружину» додому, залишивши свої координати:

— Якщо з нею щось трапиться, я тебе й під землею знайду,— пообіцяв на прощання Віктор.

Звичайно ж, знайшов він водія вже наступного дня. Повідомив страшні діагнози жінки, спричинені його наїздом. І вимагав таку суму компенсації, що у бідного чоловіка очі на лоба полізли...

За два тижні Галина знову потрапила під машину. Цього разу — під «Волгу». А далі ще було одинадцять подібних дорожньо-транспортних пригод. Можливо їх було б ще більше, якби Галина не образилась на Віктора. Образилась за те, що він їй зрадив з іншою жінкою. Пішла вона до міліції й докладно все розповіла. І про те, як він її примушував «кидатися» під транспортні засоби, як нечесно ділив між ними гроші, видурені у ні в чому не винних водіїв, і про різні інші його «художества».

Отак помстилася жінка за зраду.

Г. ШАРОВ.

Мал. О. ГУЦОЛА

ОПИСКИ САМОПИСКИ

БРЕЗЕНТАЦІЯ.
ДЮМОВЛАСНИК.
КРИКЛАМА.

Феодосій ЛУЗАН.

●

ЗАЛІЗОБЕКОННИЙ ЗАВОД.
ЛІТРООБ'ЄДНАННЯ.
ЛЯКАЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ.
ПОІМЕННЕ ГАЛАСУВАННЯ.
СУМОЛЮБ.
ЧАДОТВОРЦІ.

Борис СЛЮСАР.

ПЕРЧЕНЯ

БОЇТЬСЯ

— Андрійку, чого ти не встаєш? — питає його сестричка Оля. — Адже ти давно вже не спиш.

— Чекаю, поки мати піде на роботу, — шепоче Андрійко.

— Чому?

— Бо якщо я встану, вона відразу ж скаже мені: «Мерщій вмиватися!»

СТАРАЄТЬСЯ

Старший брат повчає меншого:

— Треба, Костику, робити все так, щоб у твоєму щоденнику не було жодної двійки.

— А я й стараюся так робити,— озвався Костик. — Ось сьогодні, наприклад, вчителька хотіла поставити туди двійку, а я сказав, що забув щоденник вдома.

ПОКУШТУВАВ

— Денисе, чому це в тебе чуб весь злипнувся? — питає Оля.

— Та це бабуся зварила варення з агрусу.

— Ну то й що?

— А я вирішив покуштувати його, прямо з каструлі.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.
Київська область,
м. Боярка.

НЕПОВНИЙ МІСЯЦЬ

— Тату, тату, подивися, —
Гукає синочок, —
Он у небі хтось надрізав
Місяця шматочок.

КОСМІЧНА МАТЕМАТИКА

В синім небі зірочки
Рахували діточки,
А тепер відняти треба
Зірочки, що впали з неба.

Василь ДОМЧИН.
м. Житомир.

З дитячих вуст

ЗНАВЕЦЬ

— А що ти знаєш про поета Шевченка?

— Що він Тарас Григорович...

Олександр КАБАНЦОВ.

АКУРАТНІСТЬ

— Настусе, іди їсти.

— Не піду, я тільки що почистила зуби і не хочу їх бруднити.

Юрій ТУНИЦЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НАРОДНІ УСМІШКИ

ІДЕ НА КРАЩЕ

Батько до сина:

— Неподобство! Вчора в щоденнику приніс одиницю, сьогодні — двійку.

— Як бачите, тату, почав підтягуватися.

ПРАВДА

Якось тітка Одарка зустріла свого небожа й питає:

— Це правда, Колю, що ти не ходиш до школи?

— Правда, — каже Коля.

— А яка ж причина?

— Підсохло, то велосипедом їжджу.

Почув і записав Іван АСАУЛЕНКО.

с. Капустинці
Яготинського району
Київської області.

●

ЖИВУЧИЙ

— Порося продаєте?

— Продаю.

— Але чогось воно у вас якесь хирляве? Може й не вижити...

— Ви теж хирляві, а живете...

ЗАКУСКА

— Сідай, Максиме, з нами та вип'ємо.

— Дякую, не хочу.

— Що за новина? Це ж чому відмовляєшся?

— Бо нема чим закушувати.

— Та ось же і хліб, і огірочки...

— Бачу, але в мене вже немає зубів, щоб те їсти.

ЩОБ НЕ СКИСНУВ

— Васюню, у тата є самогон?

— Немає.

— Як же так? А він казав позавчора, що вигнав.

— Еге, вигнав, а потім спробував і каже мамі: «Щось він швидко скисає...» Тож, щоб не пропало добро, усе й випив.

ЖИТИ ЧИ...

— Тату, купи мені велосипед! — просить малий.

— Ти що, не хочеш жити? — відказав на те татусь.

— Ну чому? Я не розіб'юся, вже вмію їздити...

— Справа не в тому, що ти вмієш їздити.

— А в чому?

— Велосипед нині коштує двісті гривень. Розумієш, якщо купимо, то півроку будемо голодні, а стільки часу людина без їжі не проживе.

Почув і записав Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський
на Волині.

ПЕРЕДПЛАТА НА «ПЕРЕЦЬ» НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ НІКОЛИ!

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець», нагадуємо, що це ви можете зробити будь-якого дня. Якщо оформите передплату до 12 числа поточного місяця, у наступному отримаєте наш журнал.

Смійтеся на здоров'я!

Індекс 74393.

Передплатна ціна на 3 місяці — 3 гривні;
на 6 місяців — 6 гривень.

Передплату можна оформити і до кінця року.

Літературні пародії

РІЗНІ ІНТЕРЕСИ

«Ти дуже мило щебетала,
в майбутнім бачачи інтим.
Мені ж цього було замало,
я був конкретним і простим».

Віктор ШУШПАН.

Була ти дуже вередлива,
Я був конкретним і простим,
У мене потяг був до пива,
Тебе ж тягнуло на інтим.

«Місце в історії?
це дуже просто:
треба лише геніально
вкусити цю жінку»,—

міркував комар,
спостерігаючи
за оголеною шиєю
Ліни Костенко».

Сергій ДЗЮБА.

На тендітну шию поета
Сіла клята муха «цеце»,
Написав би про це я сонета,
Але мова тепер не про це.

Споглядаю оголені руки,
Що по-людськи ростуть із плечей,
Я не знаю ще більшої муки,
За безсонні від слави ночей.

Сергій РУДЕНКО.

ЛИСТИ З БОЛОТА

«Ти — болото. Тихе і стояче.
Не пливеш, не ходиш, не летиш».

Микола СОМ.

Як до віршів виника охота,
то берусь мережити рядки:
є своє призначення в болота,
а тим більше є воно в ріки.
Знов і знов пригадую далекий
час, коли довірливі вужі
і надміру приязні лелеки
звалися «мої товариші».
А сьогодні внуки їх кохані
на мою адресу шлють листи
з просьбою: «Для наших ветеранів
жаб заготувати прилети!»

Роман КАЧУРІВСЬКИЙ.
м. Львів.

УЖЕ НЕ ПЕРША

«Я та, що на гріх
спокусила
Адама».

Неоніла ДИБ'ЯК.
Збірка «Жіночі етюди».

Невже ти й справді спокусила,
І признаєшся ще при всіх?
Навіщо яблуко вкусила?
Навіщо сотворила гріх?
Та щось повірити несила,
Що ти причетна є до зла:
Спокусниця ж не Неоніла,
А, кажуть, Євою була.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.
с. Кричильськ
Сарненського району
Рівненської області.

Наш вернісаж

Дружній шарж А. ВАСИЛЕНКА.

ОХОРОНА ІЗ ХЕРСОНА

Кількаразовий лауреат «Перця» Олександр КОНОВАЛЕНКО має вищу освіту. Працював конструктором, художником-конструктором в проектних організаціях Херсона. А потім попав... під скорочення. Трудився на будівництві, займався керамікою, майстрував меблі. А тепер він — в охороні. Кого чи що охороняє Олександр — він не признається. Але ким би не працював О. Коноваленко — він завжди малює карикатури. Бо ніколи не втрачає почуття гумору. І вірить, що завтра буде краще, ніж сьогодні.

— Сьогодні твоя черга дзвонити до школи про закладену бомбу.

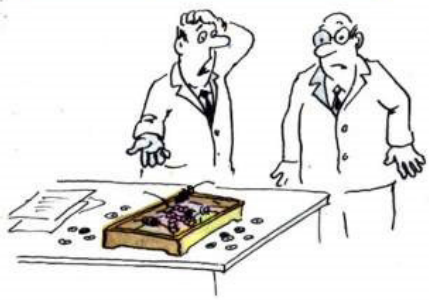

— І до нас комп'ютерний вірус добрався...

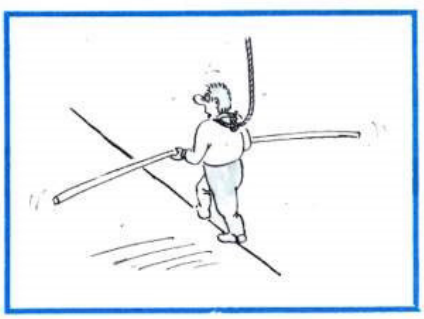

— Ти чому кинув школу, негіднику!
— А мені сказали, щоб без батька до школи не приходив.

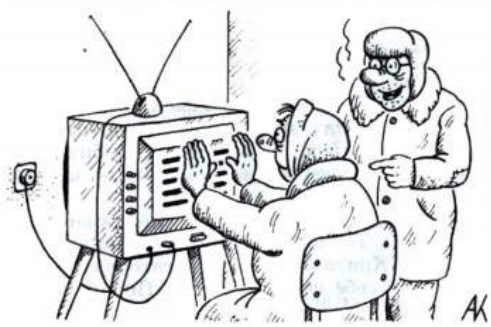

— Добре, що наш телевізор старий, ще ламповий. Сучасні, кажуть, не гріють...

ЖАРТІВЛИВИЙ КРОСВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Мотоцикл, острів, частина акту, дії драматичного твору. 3. Ні колода, ні пень — лежить цілий день; не копає, не косить, а їсти просить. 7. Ще з буквар'я всі знають, що її мила і мама, і Ніна... В житті це буває значно рідше. 8. Воно і в рибальській сіті, і в спорті, і в картярській грі. 10. Що веде до клубочка? 11. Дрібна паразитична комаха, яка живиться соком рослин, у переносному значенні так називають когось незначного і нікчемного.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 2. Часто товчуть у ступі. 3. Мільйон (жартівлива назва). 4. Без ніг, а біжить, без рук, а рукави має. 5. Вигук, з яким не можна відступати. 6. Коли немає що сказати, краще тримати його на замку. 9. Посеред кімнати стоїть на чотирьох ногах.

Склав М. ЛИСТОПАД.

Малюнки О. ГУЦОЛА

Четверики

ЗИСК ВІД ШУМУ

Одне в житті своїм умів:
Непереверщено шумів.
І вишумовував нетяга
Для себе різні пільги й блага.

ЧИСТОРУКИЙ

Їх миє перед хабарем:
Мовляв, ми чистими берем!
І після хабара він миє —
Знов чисті... Тож душа не ниє.

ВІТРОЛЮБ

Багатогранний чоловік,
Здобув усе, про що лиш мріяв:
Який би вітер не повіяв,
Він радий: — Завше дме в мій бік!

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Я тоже ору хорошо, а если разозлить то могу вспомнить мать і всіх родичів...»

[Із заяви].

Надіслав Роман ЯНИШЕВСЬКИЙ.

смт Сахновщина Харківської області.

●

«Товариші! Багато помилок ми допустили під час минулорічних жнив, а тому недобрали значну кількість зерна. Так що в цьому році потрібно проаналізувати всі ті помилки і зробити ще більше».

[З виступу агронома].

«За допущення туберкульозу забезпечити прибуття головного ветлікаря для контрольного убою».

[З телефонограми].

«Пастуха Коробку В. Г. оштрафувати на 15 грн. за те, що він вигнав на пасовисько корів у нетверезому стані».

[З протоколу засідання правління колгоспу].

«Зобов'язати техніка штучного осіменіння Івана Картавого парувати корів разом з доярками».

[Виписка з протоколу засідання правління колгоспу].

«Коли ж ми, врешті-решт, побудуємо человеческий пункт штучного осіменіння?!»

[З виступу на зборах].

«У зв'язку з тим, що у мене свайба на носі, прошу правління колгоспу відпустити мені свиню на весілля».

[Із заяви].

«А хто ж відповідатиме за нашу пожарну машину, яка гасає по селу у різних надобностях, а в пожарах ніякої участі не бере?»

[З тексту виступу на зборах].

«КСП «Світанок» запрошує на роботу операторів машинного доїння корів та скотарів».

[З оголошення].

Надіслав Сергій ЮХИМЕНКО.

м. Луцьк.

●

«Налякати Сарахвима виключенням із КСП з переведенням у хвермара».

[Із протоколу].

Надіслав Володимир ПОПОВИЧ.

с. Кам'янка на Донеччині.

ПЕРЕЦЬ № 2 (1451)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

діляє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 13.01.97. Підписано до друку 05.02.97. Формат 70×108 1/16. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 32 400 прим. Зам. 0110702.

Ціна договірна.

© «Перець» 1997 р.

Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу розповсюдження 441-89-38, 441-89-15, художнього відділу 441-89-11.

Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

ІНОЗЕМНИЙ

— Ми нічого купувати не будемо, тільки хвилинку перепочинемо...

— Скільки я разів тобі казав, що цей вимикач зіпсований...

— Який сьогодні курс петрушки до цибулі!

Стефанія ГРОДЗИНСЬКА (Польща)

Таємниця кімнати № 216

ГУМОРЕСКА

— Гаразд, я там пошурую, а ти тут постій на шухері,— прогуготів Фелек.

Віцик на знак згоди кивнув головою:

— Постарайся тільки усе зробити без шокрухи. Не треба зайвого шороху,— шепнув він.

— В кімнаті, де каса, працюють дві дозульки. Та це для мене насіннячко! — сіхіхнув Кривавий Фелек, багатозначно попескуючи себе по кишенях. — Побачать «газівниці» — відразу присядуть... А ні, то «бах-бах» — і ноги на плечі. Раз-два — і ми дамках. Ти тут поглядай за лягавими.

З цими словами Кривавий Фелек зайшов до під'їзду установи. Був робочий час. Туди-сюди по сходах бігали люди. Фелек дістав сигарету, спокійно запалив і піднявся на другий поверх. У коридорі — нікого. Кривавий Фелек озирнувся, жбурнув сигарету в куток, блискавичним рухом натягнув на обличчя чорну маску і витягнув з кишень два величезних кольти. Із спритністю кішки він підчинив двері до кімнати № 216 і так же тихенько зачинив їх.

У кімнаті за дерев'яним бар'єром сиділи дві секретарки. Одна говорила по телефону, друга — переглядала якісь документи.

Появи Кривавого вони не помітили.

Кривавий задоволено усміхнувся.

«Чиста робота,— подумав він,— фраєр уже наробив би шуму. Що то значить — спец! Зараз каса буде в кишені!»

— Руки вгору! — вигукнув він, взявши на мушки револьверів свої жертви.

— Скільки я просила маму, щоб вона не давала дитині яєць,— продовжувала телефонну розмову одна із секретарок. — А мама не слухає. В її часи дітей годували інакше. На що це схоже, я не можу спокійно сидіти на роботі, коли дитина залишається з мамою. Мама повинна зрозуміти, що висип на тілі — від яєць.

Друга секретарка переглядала документи.

— Руки вгору! — ще голосніше наказав Кривавий Фелек.

— Так-так, я десять разів чую від мами, що вона виховала трьох дітей. Але тоді були інші методи. А це моя дитина. І я прошу, щоб їй не давали яєць. А мама нічого не хоче чути.

Друга секретарка переглядала папери.

— Руки вгору! — крикнув Кривавий Фелек і раптом завмер.

Двері за його спиною відчинилися і хтось увійшов. Цього він не передбачив. Він блискавично розвернувся, беручи на мушку невідому особу. Це була третя секретарка.

— Прошу не стояти на проході,— різко буркнула вона Кривавому, проходячи за бар'єр. Вона сіла за стіл секретарки, котра переглядала папери.

— Як справи, Гелюто? Ти вже знаєш, коли у тебе відпустка?

— Мабуть, у серпні,— пожвавішала Гелюта.— Все залежить від Шиманського. Якщо Пшипківська візьме відпустку на другу половину вересня, то Жабчак поїде в червні, а Шиманський тоді мусить вибирати між серпнем і вереснем. Якщо він погодиться на вересень, я їду в серпні.

— Руки вгору!!! — загорлав Кривавий Фелек, відчуваючи, як з-під чорної маски по обличчю стікають краплі холодного поту.

— Скільки я мамі кажу, а вона не звертає ніякої уваги. Я їй уже сто разів утокмачувала: дитині треба давати побільше овочів, а мама не дає. Я просто не знаю, як з нею розмовляти.

— А я так була задоволена історією з Папчаковою,— щебетала третя секретарка, сидячи на документах. — Я просила її, щоб вона поступилася мені червнем, бо в цей час якраз відпустка у мого чоловіка. А вона — ні за що! І поїхала сама. А тут як задощить...

— Руки вгору!!! — застогнав Кривавий Фелек і заскочив на бар'єр.

— Папчакова взагалі прицюцькувата. Дивно, як вони там у відділі підібралися, одна до одної.

— Нехай мама зробить це для мене і не дає йому більше яєць. Я прошу маму...

— Громадянки! — закричав Кривавий Фелек. — Наскільки мені відомо, ви в цей час повинні працювати! Ви на службі чи ні?

Секретарки глянули на годинник.

— Уже одна хвилина по сьомій. Приходьте завтра.

Кривавий Фелек, хитаючись, вийшов з кімнати № 216 і розплакався, як дитя.

Переклад М. МОЗГОВОГО.

ГУМОР

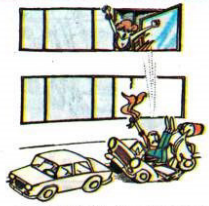

— Ідіот! Ти не міг впасти на чужу автомашину!!!

— А що б ви робили, коли перед самісіньким носом зачинили двері, а я голодний, як пес...

— Це пані Браблікова! Ні, це не пані Браблікова...

Індекс 74393.

Аномальні явища
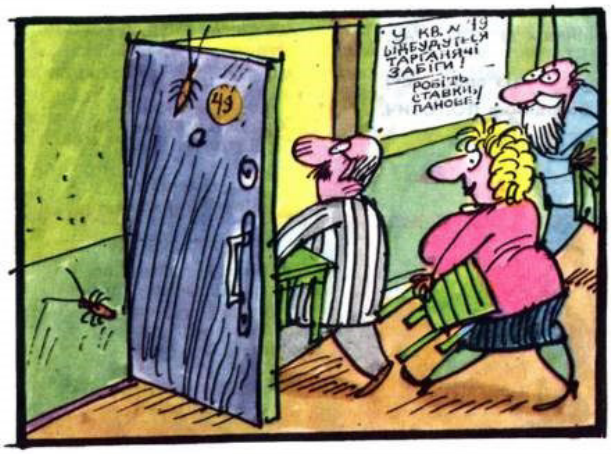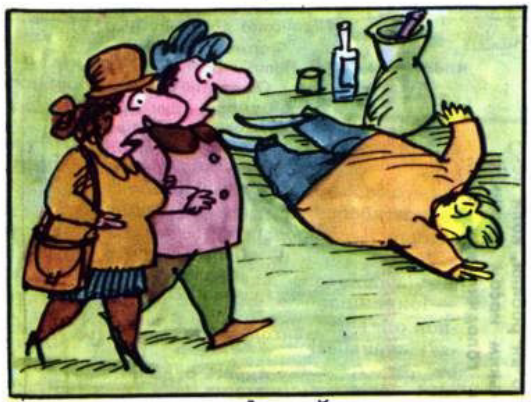
мал. А. Василенка